

БОЛКА И ЛЮБОВ

Красимира
Стражинова

ИЗДАТЕЛСТВО
„ПРОЗОРЕЦ“
СОФИЯ, 1991

Набор Любомир Иванов
Технически редактор Петър Стефанов
Коректор Екатерина Новакова
Художник Петър Начев
Отпечатано в ЗИТ, тираж 700

Програмно

Аз бях Болката на този свят...
В запаления,
 задъхващ се следобед,
когато слънцето прежълтяваше над нас —
присядах пред прага ви, хора!
С тъга прегръщах този свят.
Животът
 пристъпваше на пръсти покрай мене.
Затичан вятърът люлееше
 мъката ми с глас...
Там!
Там, в болезнената тишина —
аз спирах на завоя и всички рани,
 нанесени в този свят —
отваряха вратите си
 във тишината на простора...
И виждах ясно аз
 несъвършенствата в света
 на обществата —
сздавани все в името на човека
 и на свободата...
Аз, БОЛКАТА, в този свят живях.
Живях и дръзнах да ви кажа:
„Обичах ви, затуй болях!“ —
— Каква по-хубава и тъжна роля...

* * *

И имам дом,
и нямам...
Дом без покрив —
в него все тече
мътилка на любов излокана —
скръб,
която като мащеха сече...
Какво на теб ще ти оставя —
мъничко дете!?!...

* * *

На времето трошат се скелите!
С трясък
блъска камък утрото,
на сол стъклата се топят.
Сега прозорците чернеят,
треперят —
свободно влиза студ
да презимува...
в душите ни —
ликува!

* * *

Мрачна съм!
 Не виждат ми очите!
Аз нямам вече очи...
Не искам никого
 за нищичко да питам...
Не питайте и вий!...
Че всеки ден в мен
 е страшна яма,
в която душата ми завира и гори —
аз уж не съм жена,
 която се предава,
но ти любов —
 предаде ме!...
 — Уви!

* * *

Нямам любов,
 нямам омраза...
Нищичко нямам —
 тебе дори...
Болката така ме нарязва,
 че в мене само ръми.
Нямам любов!
 Нямам омраза!
Какво по-страшно така да си жив!
Сам за себе си
 човек се ражда,
но не му стига
само за себе си да е жив!...

* * *

Кухи дни вливат се
в проточените нощи...
Като вълчица зла
мъката пълзи...
Сама жена среднощем
сред празни улици върви.
Домът ѝ отдавна
не е дом, в който
обичана
тя може да заспи...
Дъжд я настига.
Вятър я ръми,
но тя върви!
Къде да спира!? —
Сама жена —
сред падащи звезди.
Сама жена —
сама
в града върви!

* * *

Защото те обичам —
няма да простя.
Защото те обичам —
знам какво е обич.
Бе утро!
Плачеше в клепачите роса!
Прегръщаше улиците срещу мене.
Кървяха устните,
не стигаше дъха...
Бе дива обич,
ярот и копнение,
бе толкоз истинска,
че във вечността
не вярвах,
че може да сме разделени

* * *

Беше мъчително тежко жадуване.
Пламъци,
в които
сънувам вода!
Целувам вода!
Жадувам вода!...
Беше мъчително тежко жадуване.
От жажда улиците ослепяха.
Внезапно
две реки запалиха нощта
с прегръдката си ярка...
И ето
край нас дъхти на водорасли
и в пясъчните ветрове
звезди люлеят се...
Върти се цялото небе!
Върти!
Докосват устните ми жарки
жадувана вода.
Беше мъчително
тежко жадуване
за любовта...

* * *

Жената,
която ме взема,
е вече стара...
Гасне в глухата тъма.
Жалят я минувачите —
вървят покрая.
Да мине,
че върви едва...
Жената,
която ме взема,
ме чака с хляба —
препъвам се о нейната врата.
Аз — вечно
храненицата
за този дом останах,
а Тя —
жената,
която ме взема...

* * *

Просто с тебе е топло.
Просто
ти си любов.
Просто...
Колко е просто —
ти си втори живот!

* * *

Мамо!
Посрещни ме!
Идвам гола,
огладняла
и дамгосана...
Минах през тежкия път на живота...
В ръцете ми е прясна рана.
Посрещни ме!
Изворът тича към мен,
поляната с росно биле изтръпна —
идвам си —
децата са с мен...
Не плачи...
Не всичко
в живота
е както искаш...

Мамо!
Единствено мое огнище,
прегърни ме!
Прегърни!

